

Revisorernes Attestation for, at Sparekassens Forhold var i Orden, var galt fat med denne.

Af Forhørene fremgaar det, at det eneste, der nogensinde har været nævnt for Berg om Sparekassens Forhold, er Departementschefens Udtalelse i 1906 om, at der efter Nationalbankdirektør Strøms Meddelelse til ham var et Laan paa 3 Mill. Kr., som ikke fandtes opført paa Regnskabet, hvortil føjedes, at vedkommende Nationalbankdirektør havde ment, at det ikke skulde bringes videre til Ministeren. Det er fuldtud forstaaeligt — og i øvrigt i Overensstemmelse med daværende Justitsminister Goos's Fremgangsmaade i 1901 (se den trykte Forhørsudskrift Side 39) —, at Berg da gik ud fra, at Banken saa selv vilde forhøre om Forholdet og komme med Meddelelse, hvis Oplysningerne ikke vare fyldestgørende. Af Forhørene fremgaar det dernæst, at Berg talte med Finansministeren, der paa Ministeriets Vegne havde Forbindelse med Bankerne, og derigennem fik beroligende Forklaring om Forholdet, og senere fik han af Departementschefen Meddelelse om, at Nationalbankdirektøren havde faaet opklaret, at det omtalte Laan, der ikke var særlig opført, modsvarede af et Tilgodehavende i en anden Bank, saaledes at der var taget Hensyn dertil paa Regnskabet. Efter de foreliggende Oplysninger have saavel Finansministeriet som Nationalbanken, der i øvrigt et halvt Aar senere bevilgede Sparekassen et nyt Laan paa 700,000 Kr., betragtet dette Forhold som fyldestgørende opklaret, og det kan ikke med Rette bebrejdes Berg, at han ikke fattede Mistro. Heller ikke kan det erkendes, at der har foreligget andre Omstændigheder, der „kunde og burde have vakt Mistanke“ hos Berg „med Hensyn til Albertis Forhold som Formand for „Den sjællandske Bondestands Sparekasse“. Naar nogle i denne Forbindelse endog ere gaaede saa vidt, at man offentlig har anført som Angrebspunkt, at det er omtalt for Berg, at den afgaaede Sparekasseinspektør i et privat Middagselskab, hvor Berg slet ikke var

til Stede, er fremkommen med en eller anden almindelig holdt tvivlende Udtalelse om Sparekassens Forhold, skulle vi bemærke, at saadanne ubestemte Udtalelser dog ikke burde vække Mistanke hos Berg overfor en Sparekasse, der blandt andet lededes af to Kolleger, og hvis Revisorers Attestationer vare fyldestgørende, eller danne Begrundelse for Indblanding fra Ministerens Side. Af den tidligere Sparekasseinspektørs Forklaring fremgaar det i øvrigt, at de Ting, han i Middagselskabet sigtede til, havde han faaet Meddelelse om, mens han var Sparekasseinspektør; de vare altsaa efter hans Skøn ikke noget Grundlag for en Indskriden fra Administrationens Side, da han ellers sikkert vilde være skreden ind, selv om han i dette Tilfælde undtagelsesvis forud vilde have foretaget Indstilling.

At det — som dernæst anført i Forslaget om Rigsretstiltale — „maatte være klart“ for Berg, at der ved den omtalte Saldopostering, som ved den kritiske Undersøgelse har vist sig at have sin Rigtighed, skulde være sket en Overskridelse af Sparekasselovens § 4 og den i Henhold hertil udstedte ministerielle Bekendtgørelse, kunne vi aldeles ikke erkende. Sparekasselovens § 4 nævner kun, at Regnskabet aflægges efter et Skema, men dette Skema er udstedt 24 Aar, før Berg blev Minister, og da Sparekasseforhold normalt afgøres af Sparekasseinspektøren uden nogen Konference med Ministeren, kan det antages, at der ingen Sinde i Bergs Ministertid har været Adgang for ham til at blive bekendt med dette Skema, ligesom heller ingen ved denne Løjlighed ses at have omtalt det for ham. Under Angrebene paa Berg i sidste ordinære Rigsdagssamling blev denne specielle Indvending da heller ikke fra nogen Side anført imod ham. Hvis man fra Folketingets Side vilde stille det Krav til en Minister, at han skulde kende enhver Anordning, der for mange Aar siden var udstedt gennem det Ministerium, han overtog, selv om det gjaldt Forhold, der som disse af Lovgivningen vare henlagte til et selvstændigt virkende Inspektorat, vilde overhovedet kun uddannede Specialister være i Stand til at